

ה"ת 17187/10/19 - מלי מלכה נזרי נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בקריית שמונה

ה"ת 17187-10-19 נזרי נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: .

בפני כב' השופט מורן מרגלית, סגן נשיא
המבקשת מלי מלכה נזרי
נגד
המשיבה מדינת ישראל

החלטה

בפניי בקשה להחזרת תפוס בהתאם להוראות סעיף 34 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969 (להלן: **הפקודה**) אשר הוגשה על ידי המבקשת.

רקע כללי:

ביום 2.10.19 נערך חיפוש בדירה ברח' משאש יוסף 11 בקריית שמונה.

כעולה מדו"ח הפעולה מיום 3.10.19 שעה 00:15 אשר נערך על ידי השוטר נדב מוטעי (להלן: **הדו"ח** או דו"ח הפעולה), הרי שהחיפוש בוצע בהתאם לצו בית משפט בחשד למעורבות בנה של המבקשת, מתן ניזרי (להלן: **מתן**), בעבירות סחר בסמים.

במסגרת החיפוש, כך עולה מן הדו"ח, נתפס בתוך מגירה בחדר השינה סך של **17,980 ₪** בשטרות כמפורט בדו"ח (להלן: **התפוס**).

הבקשה וטיעוני המבקשת:

ביום 10.10.19 הגישה המבקשת בקשה להחזרת הכספים לידיה.

לדבריה, התפוס שייך לה והמדובר בכספים אשר מגיעים לה כתוצאה מזכאותה לקצבת נכות וכן, מזכאות לתשלום עבור היותה אומנה לנכדתה, ביתו של מתן.

כן ציינה המבקשת, כי כספים אלה מיועדים לרכישת תרופות לביתו של מתן הסובלת מאסטמה.

ביום 24.10.19 צירפה המבקשת תדפיס חשבון, אשר יש בו, כך לטענתה, להוכיח כי היא הבעלים של הכסף וכי ניתן לראות משיכות של סכומים גבוהים, אותם לטענתה היא מבצעת, בכדי למנוע את העברתם ללשכת ההוצאה לפיה.

עמוד 1

במסגרת הדיון חזר ב"כ המבקשת על טיעונים אלה.

לדבריו, המדובר באשה קשת יום המשתכרת סך של **₪ 6,300** ובשל העובדה כי קיימות מגבלות על החשבון שלה ועיקולים, הרי שהתנהלותה הכלכלית כוללת משיכת מזומנים.

ב"כ המבקשת הפנה להודעותיהם של המבקשת ושל מתן וכן, לצו החיפוש בו צוין כי הכסף נתפס בחדר השינה ואילו חפצים אחרים נתפסו בסלון הבית.

כן ציין ב"כ המבקשת כי הגם שבתחילה טענה המבקשת כי תפיסת הכסף הינה בגין היותו של הכסף ראייה ואילו כעת היא טוענת כי תפיסתו הינה לצורך חילוטו.

מתן הורשע בביצוע עסקאות סמים בסכום כולל של **₪ 2,600** בלבד, אשר מהווה פחות מ- **15%** משווי התפוסים ואף מטעם זה יש להורות על החזרת הכספים למבקשת.

לעניין טענת המשיבה לפיה דין הבקשה לדחייה רק מן הטעם כי לא נתמכה בתצהיר טען ב"כ המבקשת, כי גרסאותיהם האוטנטיות של המבקשת ושל מתן ממלאות אחר דרישה זו.

תגובות המשיבה:

במסגרת תגובתה מיום 10.10.12 הביעה המשיבה את התנגדותה לבקשה.

לטענתה, הכסף נתפס בחדר השינה של מתן, לו יוחסו עבירות של סחר בסמים וכי בכוונת המשיבה לעתור לחילוטו של סכום זה בסוף ההליך.

במסגרת בקשתה לביטול החלטה להשבת הכספים למבקשת בהיעדר תגובה מטעמה, שבה המשיבה והתנגדה לבקשה וטענה כי הוגשה בקשת חילוט ביחס לכספים אלה אשר אף מהווים ראייה במסגרת ההליך המתנהל כנגד מתן.

דין והכרעה:

לאחר ששקלתי את טענות הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה לדחייה ואנמק.

בתחילה ייאמר, כי מצאתי טעם בטענת המשיבה ולפיה היה על המבקשת לתמוך בקשתה בתצהיר.

ואולם, אף אם לא אזקוף הימנעות זו לחובתה של המבקשת הרי, שמעיון בחומר החקירה אשר הובא לעיוני עולה כי לא עלה בידי המבקשת להוכיח כי הכספים שנתפסו שייכים לה ואנמק.

כבר בתחילה יצוין, כי לאור העובדה שהנאשם הורשע בביצוע עבירות סחר בסמים וממתין כיום לגזירת דינו, הרי שהמסגרת הנורמטיבית הרלוונטית לעניינו מצויה בפקודת הסמים המסוכנים, התשל"ג- 1973 (להלן: **פקודת הסמים המסוכנים**).

סעיף 31(6)(ב) לפקודה קובע כדלקמן:

" 31. במשפט נגד אדם על עבירה לפי פקודה זו או תקנות לפיה -

...

(ב) כל רכוש שנמצא בחזקתו או בחשבונו של הנידון ייראה כרכוש שלו אלא אם כן הוכיח שהרכוש הוא של זולתו, שאינו אחד האנשים המפורטים בפסקה (א)".

במסגרת הודעתו במשטרה מיום 3.10.19 בשעה 01:37 אישר מתן בפה מלא כי הכתובת בה נתפס הכסף היא הכתובת בה הוא מתגורר:

"ש. האם יש לך דירה בבעלותך ומי גר אתך?

ת. לא, אני מתגורר אצל אימא שלי ברחוב משש יוסף 11 בק"ש"

(שם, עמ' 2 שורות 15-16).

הנה כי כן, כבר בשלב זה ניתן לראות כי הכסף נתפס במקום בו מתגורר מתן ולמעשה הונחה תשתית ראשונית לאפשרות קיומה של החזקה הקבועה בפקודת הסמים המסוכנים במידה ויוכרז מתן כסוחר סמים.

מנגד, לא מצאתי לקבל את טענתה של המבקשת אשר לא בוססה כדבעי בשלב זה לפיה המדובר בכספים השייכים לה.

אעיר, מעיון בתדפיסי חשבון הבנק אותם צירפה המבקשת לבקשתה מיום 24.10.19 עולה, כי אכן מצויות בו משיכות בסכומים של מספר אלפים בחודש במהלך החודשים אשר קדמו לתפיסת הכספים.

ואולם, משלא הציגה המבקשת כל הוכחה בדבר הכנסות נוספות ולאור גובה ההוצאות אותן פירטה במהלך הודעתה מיום 6.10.19 (סך של 2,200 ₪ שכירות עבור הדירה בה נמצא הכסף, סך של 600 ₪ עבור דמי שכירות בגין דירה נוספת כאשר היא אף נושאת בכל הוצאות הכלכלה שלה ושל מתן), הרי שאין זה סביר כלל ועיקר כי יעלה בידה לחסוך סכום כסף בהיקף אשר נתפס במהלך החיפוש נשוא תיק זה.

חוסר סבירות זה מקבל משנה תוקף אף לאור העובדה שבמסגרת הודעתה טענה המבקשת כי מספר ימים עובר לתפיסת הכסף, ביום 29.9.19, היא נטלה מתוך סך הכסף שנתפס סך של 7,000 ₪ לצורך קניית רכב (שם, עמ' 3 שורות 76-79).

עוד אעיר, כי למעשה המבקשת לא ידעה לומר כלל ועיקר כמה כסף היה בשידה מלכתחילה ורק טענה כי: "היה מלא כסף" (שם, שורה 85).

העובדה שהמבקשת לא ידעה לומר כמה כסף היה בחסכון זה, מעוררת תמיהות לגבי בעלותה על הכסף.

זאת ועוד, ספק ביחס לטענה כי הכסף שייך למבקשת ניתן למצוא בדבריו של מתן עצמו בתשובה לשאלה ישירה שהופנתה אליו בחקירה לגבי מקורו של סכום הכסף שנתפס.

וכך השיב מתן לשאלה:

"...הכסף המזומן הזה חסך לילדה באומנה שהיא בחזקת אימא שלי עובדה שאימא שלי אמרה שיש

שם בערך 15 או 16 אלף יש מינוס והחשבון של אימא שלי מעוקל ואין לי איפה להשים את הכסף הזה..."

(הודעתו של מתן מיום 3.10.19, עמ' 4 שורות 116-118).

הנה כי כן, מתן הודה בפה מלא כי יש לו נגיעה ישירה לכסף וכי הוא אוסף אותו באופן זה בשל קושי להתנהל מול חשבון בנק.

אמנם, לדבריו המדובר בכסף אשר אמור להשתלם לאמו בגין טיפולה בילדה באומנה, ביתו שלו, ואולם, לא הוצגה כל ראיה לתמיכה בטענה זו.

סוף דבר:

לאור כל האמור לעיל, מצאתי לדחות את הבקשה.

ניתנה היום, ט"ו אדר תש"פ, 11 מרץ 2020, בהעדר הצדדים.